

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 123

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 11 februarie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Hotărârea nr. 1 din 11 februarie 2025 privind constatarea existenței împrejurărilor care justifică interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României.....	2–3
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
33. — Hotărâre privind aprobarea unor modificări în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului ale unor imobile aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, situate în județele Cluj, Bihor, Suceava, Harghita, Prahova și Neamț, și modificarea anexei nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	3–4
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
72. — Decizie privind numirea doamnei Florela-Antonela Ghiță în funcția de secretar de stat al Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945-1989	4
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 114 din 9 decembrie 2024 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	5–15

ACTE ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRÂREA Nr. 1

din 11 februarie 2025

privind constatarea existenței împrejurărilor care justifică interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află examinarea cererii privind constatarea vacanței funcției de Președinte al României, precum și a existenței împrejurărilor care justifică interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României, cerere formulată de președintele Camerei Deputaților, domnul Ciprian-Constantin Șerban, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 525G/2025.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

2. Cu Adresa nr. 1/684/CS din 10 februarie 2025, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 1.390 din 10 februarie 2025, președintele Camerei Deputaților, domnul Ciprian-Constantin Șerban, în conformitate cu prevederile art. 146 lit. g) din Constituție, precum și ale art. 44 alin. (1) și (2) și ale art. 45 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a transmis Curții Constituționale Adresa Administrației Prezidențiale — Secretariatul General nr. SG/1.435 din 10 februarie 2025 pentru a constata vacanța funcției de Președinte al României și existența împrejurărilor care justifică interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României.

3. La cerere au fost anexate Actul înregistrat la Administrația Prezidențială — Cabinetul Președintelui cu nr. CP1/196 din 10 februarie 2025, prin care domnul Klaus-Werner Iohannis, Președintele României, a demisionat din funcția de Președinte al României începând cu data de 12 februarie 2025, precum și Adresa Administrației Prezidențiale — Secretariatul General nr. SG/1.435 din 10 februarie 2025, prin care Actul de demisie al Președintelui României a fost transmis președinților celor două Camere ale Parlamentului în vederea inițierii procedurilor constituționale și legale aplicabile.

CURTEA,

având în vedere prevederile art. 146 lit. g) din Constituție, precum și ale art. 44 și 45 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, este competentă să examineze cererea de constatare a vacanței funcției de Președinte al României, precum și a existenței

împrejurărilor care justifică interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României.

4. Prin Actul înregistrat la Administrația Prezidențială — Cabinetul Președintelui cu nr. CP1/196 din 10 februarie 2025, domnul Klaus-Werner Iohannis, Președintele României, a demisionat din funcția de Președinte al României începând cu data de 12 februarie 2025.

5. Prin Adresa Administrației Prezidențiale — Secretariatul General nr. SG/1.435 din 10 februarie 2025, Actul de demisie al Președintelui României a fost transmis președinților celor două Camere ale Parlamentului în vederea inițierii procedurilor constituționale și legale aplicabile.

6. Prin Adresa nr. 1/684/CS din 10 februarie 2025, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 1.390 din 10 februarie 2025, președintele Camerei Deputaților, domnul Ciprian-Constantin Șerban, a transmis Curții Constituționale Adresa Administrației Prezidențiale — Secretariatul General nr. SG/1.435 din 10 februarie 2025 pentru a constata vacanța funcției de Președinte al României și existența împrejurărilor care justifică interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României.

7. Examinând cererea formulată, Curtea reține că, potrivit art. 146 lit. g) din Constituție, are atribuția de a constata existența împrejurărilor care justifică interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României.

8. În conformitate cu art. 97 alin. (1) din Constituție, vacanța funcției de Președinte al României intervine în caz de demisie, iar, potrivit art. 98 alin. (1) din Constituție, dacă funcția de Președinte al României devine vacantă, interimatul se asigură, în ordine, de președintele Senatului sau de președintele Camerei Deputaților.

9. Curtea ia act de demisia domnului Klaus-Werner Iohannis din funcția de Președinte al României și constată că funcția de Președinte al României devine vacantă, începând cu data de 12 februarie 2025. Vacanța funcției de Președinte al României constituie o împrejurare care justifică interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României, începând cu data de 12 februarie 2025. Prin urmare, Curtea constată existența unei împrejurări — vacanța funcției — care justifică interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României.

10. Având în vedere Hotărârea Senatului României nr. 135/2024 pentru alegerea președintelui Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1306 din 23 decembrie 2024, prin care domnul senator Ilie-Gavril Bolojan a fost ales în funcția de președinte al Senatului, Curtea, în temeiul art. 98 alin. (1) din Constituție, constată că interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României se asigură de domnul Ilie-Gavril Bolojan, președintele Senatului, începând cu data de 12 februarie 2025.

11. Având în vedere dispozițiile art. 97 alin. (1), ale art. 98 alin. (1) și ale art. 146 lit. g) din Constituție, precum și ale art. 11 alin. (1) lit. B.b), ale art. 44 și 45 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

1. Constată că funcția de Președinte al României devine vacantă, începând cu data de 12 februarie 2025, ca urmare a demisiei domnului Klaus-Werner Iohannis din funcția de Președinte al României.

2. Constată că vacanța funcției de Președinte al României este o împrejurare care justifică interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României, începând cu data de 12 februarie 2025.

3. Constată că, în conformitate cu dispozițiile art. 98 alin. (1) din Constituție, interimatul funcției de Președinte al României se asigură de președintele Senatului, domnul Ilie-Gavril Bolojan, începând cu data de 12 februarie 2025.

Definitivă și general obligatorie.

Prezenta hotărâre se comunică Parlamentului și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 februarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Prim-magistrat-asistent,

Benke Károly

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea unor modificări în inventarul centralizat
al bunurilor din domeniul public al statului ale unor imobile
aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale,
situate în județele Cluj, Bihor, Suceava, Harghita,
Prahova și Neamț, și modificarea anexei nr. 4
la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006
pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor
din domeniul public al statului**

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 288 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1, ca urmare a reevaluării acestora, conform prevederilor art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar a unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2, ca urmare a constatării unei suprafețe de teren în plus după finalizarea lucrărilor tehnice de cadastru și înscriere în cartea funciară.

Art. 3. — Ministerul Apărării Naționale își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificările intervenite în anexa nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor,

Tânczos Barna

p. Ministrul apărării naționale,

Eduard Bachide,

secretar de stat

București, 6 februarie 2025.

Nr. 33.

*) Anexele nr. 1 și 2 nu se publică, fiind clasificate potrivit legii.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind numirea doamnei Florela-Antonela Ghiță în funcția de
secretar de stat al Secretariatului de stat pentru recunoașterea
meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist
instaurat în România în perioada 1945-1989**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 5 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 563/2014 privind organizarea și funcționarea Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945-1989, republicată, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Florela-Antonela Ghiță se numește în funcția de secretar de stat al Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945-1989.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

p. Secretarul general al Guvernului,

Mihnea-Claudiu Drumea

București, 11 februarie 2025.

Nr. 72.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 114

din 9 decembrie 2024

Dosar nr. 2.103/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Cristina Truțescu	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tirică	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Ștefania Dragoe	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Florea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristinel Grosu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iulia Craiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.103/1/2024, la care a fost anexat Dosarul nr. 2.438/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare (Regulamentul).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizările conexe formulate de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 1.251/98/2023, și de Tribunalul Maramureș — Secția I civilă, în Dosarul nr. 554/100/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nefiind formulate puncte de vedere de către părți.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizărilor în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularii și obiectul sesizărilor

7. Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, prin Încheierea din 20 septembrie 2024, în Dosarul nr. 1.251/98/2023, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind următoarea chestiune de drept:

„Dacă dispozițiile art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, cu modificările și completările ulterioare (forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii), se aplică și perioadelor lucrate anterior datei de 1 aprilie 2001”.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 2 octombrie 2024 cu nr. 2.103/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit pentru data de 9 decembrie 2024.

9. La data de 31 octombrie 2024 a fost înregistrat Dosarul nr. 2.438/1/2024, având ca obiect sesizarea formulată de Tribunalul Maramureș — Secția I civilă, prin Încheierea din 14 octombrie 2024, în Dosarul nr. 554/100/2024, prin care s-a solicitat rezolvarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 poate fi interpretat în sensul că personalului silvic care intră în domeniul de aplicare al normei îi este recunoscută ca fiind derulată în condiții speciale de muncă și activitatea prestată anterior datei de 1 aprilie 2001, respectiv de 30 mai 2000.

Dacă sintagma «conform reglementărilor legale», cuprinsă în art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, trebuie interpretată în sensul că se impune ca personalul silvic să fi derulat activitățile descrise de normă în procent de cel puțin 50% din timpul normal de muncă, conform

art. 3 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, iar acest fapt trebuie evidențiat în mod expres în adevărurile emise de angajator”.

10. Constatându-se că dosarele nr. 2.103/1/2024 și nr. 2.438/1/2024 au ca obiect sesizări pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce se află în strânsă legătură, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, s-a dispus conexarea celor două cauze.

II. Dispozițiile legale care formează obiectul sesizărilor Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

11. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000) — forma în vigoare la 16 decembrie 2019:

„Art. 20. — (1) Personalul silvic are drepturile și obligațiile prevăzute de legislația în vigoare, precum și pe cele stabilite prin contractele individuale și/sau colective de muncă și contractele de mandat încheiate în condițiile legii.

(2) Locurile de muncă din domeniul silvicultură, care presupun desfășurarea a cel puțin uneia dintre următoarele activități: paza fondului forestier, a fondurilor cinegetice și piscicole și a ariilor naturale protejate; control silvic și cinegetic; exploatarea forestieră; construcții forestiere; lucrări specifice de teren în activitatea de fond forestier și împăduriri, reprezintă locuri de muncă în condiții speciale, conform reglementărilor legale.

(3) Perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform prezentei ordonanțe de urgență reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, determină reducerea vârstei standard de pensionare cu 1 an pentru fiecare 5 ani în care și-a exercitat profesia în locurile de muncă prevăzute la alin. (2), precum și majorarea punctajelor lunare de pensie.

(4) Perioada de vechime în muncă realizată în condiții speciale de muncă se înregistrează de către angajator, iar dovada se face cu adevăruri eliberate de către angajatori sau de către deținătorii legali de arhive.”

12. Dispozițiile art. 20 alin. (2)-(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 au fost abrogate prin art. 168 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii (Legea nr. 360/2023).

13. Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 263/2010):

„Art. 3. — (1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: (...)

h) locuri de muncă în condiții speciale — locurile de muncă unde gradul de expunere la factorii de risc profesional sau la condițiile specifice unor categorii de servicii publice, pe durata a cel puțin 50% din timpul normal de muncă, poate conduce în timp la îmbolnăviri profesionale, la comportamente riscante în activitate, cu consecințe grave asupra securității și sănătății în muncă a asiguraților; (...).”

III. Expunerea succintă a proceselor în cadrul cărora s-au invocat chestiunile de drept supuse interpretării

14. În Dosarul nr. 1.251/98/2023 al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, prin cererea formulată de reclamant, înregistrată pe rolul Tribunalului Ialomița — Secția civilă, în contradictoriu cu pârâta casa teritorială de pensii, s-a solicitat anularea Deciziei nr. xxxxxx/28.02.2023 privind acordarea pensiei anticipate parțiale, obligarea pârâtei să recalculeze drepturile de pensie ale reclamantului cu valorificarea Adeverinței nr. xxxx/12.07.2023, emisă de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin Direcția Silvică Ialomița, precum și la plata diferențelor rezultate ca urmare a recalculării drepturilor de pensie.

15. Prin Sentința nr. 48/F din 18 ianuarie 2024, pronunțată de Tribunalul Ialomița — Secția civilă, a fost admisă excepția tardivității contestării Deciziei nr. xxxxxx/28.02.2023, invocată de pârâtă; a fost admisă în parte cererea formulată de reclamant, fiind obligată pârâta să procedeze la emiterea unei decizii de acordare a pensiei pentru limită de vârstă reclamantului începând cu data de 1 august 2023 și cu valorificarea Adeverinței nr. xxxx/12.07.2023, emisă de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin Direcția Silvică Ialomița, și la plata diferențelor dintre pensia recalculată potrivit prezentei sentințe și pensia încasată, începând cu data de 1 august 2023.

16. Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că reclamantul beneficiază de pensie anticipată parțială, conform Deciziei nr. xxxxxx/28.02.2023, pe care a înțeles însă să o conteste, și a constatat că acest capăt de cerere a fost formulat tardiv.

17. Cu privire la capătul de cerere privind obligarea pârâtei la recalcularea drepturilor sale de pensie cu valorificarea Adeverinței nr. xxxx/12.07.2023, emisă de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin Direcția Silvică Ialomița, precum și la plata diferențelor rezultate ca urmare a recalculării drepturilor de pensie, instanța a constatat, în esență, că reclamantului i-a fost respinsă cererea de recalculare a drepturilor de pensie, nefiind valorificată Adeverința nr. xxxx/12.07.2023, emisă de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin Direcția Silvică Ialomița, cu motivarea că activitatea desfășurată în locurile de muncă din domeniul silviculturii, în condițiile art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, nu face parte din categoria locurilor de muncă încadrate în condiții speciale, conform prevederilor Legii nr. 263/2010, și, în consecință, nu există temei legal pentru recalcularea drepturilor de pensie.

18. Adeverința nr. xxxx/12.07.2023, emisă de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin Direcția Silvică Ialomița, atestă faptul că, în perioada cuprinsă între 4.04.1983-30.04.2023, reclamantul, în calitate de pădurar, brigadier silvic, tehnician silvic, subinginer silvic, inginer silvic, a desfășurat activități specifice, respectiv: paza fondului forestier, control silvic, lucrări de teren în activitatea de fond forestier și împăduriri, activități ce se încadrează în locuri de muncă în condiții speciale.

19. Totodată, emitentul adeverinței, fostul angajator al reclamantului, menționează că pe perioada derulării contractului individual de muncă reclamantul a desfășurat, conform fișei postului și documentelor interne, activități care se încadrează în prevederile art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

20. Analizând buletinul de calcul — anexă la decizia privind acordarea pensiei anticipate parțiale —, instanța a constatat că pârâta nu a valorificat perioada cuprinsă în intervalul 4.04.1983-30.04.2023 ca fiind încadrată în grupa I de muncă, respectiv condiții speciale de muncă.

21. Procedând la verificarea celor menționate de angajator în Adeverința nr. xxxx/12.07.2023, emisă de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin Direcția Silvică Ialomița, în raport cu prevederile art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, prima instanță a constatat că printre activitățile enumerate de acest text de lege se regăsesc și activitățile prestate de reclamant, respectiv cele referitoare la lucrări specifice de teren în activitatea de fond forestier și împăduriri, control silvic și paza fondului forestier.

22. Prima instanță a reținut că pârâta a ignorat Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 27 iunie 2023, la solicitarea reclamantului de recalculare a drepturilor sale de pensie, considerând în mod total eronat că nu există temei legal pentru a proceda la valorificarea Adeverinței

nr. xxxx/12.07.2023, emisă de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin Direcția Silvică Ialomița, care atestă că activitatea prestată de reclamant este încadrată în condiții speciale de muncă.

23. Instanța de fond a apreciat că o asemenea interpretare este ilegală, deoarece, prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța supremă a stabilit că locurile de muncă din domeniul silvicultură, în care se desfășoară activitățile menționate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, se încadrează *ope legis* în condiții speciale.

24. Ca atare, prima instanță a constatat că reclamantul este îndreptățit să beneficieze de recalcularea drepturilor sale de pensie cu valorificarea adeverinței nr. xxxx/12.07.2023, emisă de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin Direcția Silvică Ialomița, începând cu data de 1 august 2023, atât timp cât legislația incidentă speței statuează că sunt valorificate la stabilirea sau recalcularea drepturilor de pensie adeverințele care îndeplinesc condițiile de fond și formă, iar răspunderea pentru legalitatea, exactitatea și corectitudinea datelor, elementelor și informațiilor pe care le înscriu aparține exclusiv angajatorului emitent sau deținătorului de arhivă.

25. Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâta casa teritorială de pensii, arătând că reclamantul beneficiază de o pensie anticipată parțială, iar nu de o pensie pentru limită de vârstă și, ca atare, instanța de fond nu putea dispune emiterea unei decizii de acordare a unei pensii pentru limită de vârstă (în situația în care găsea întemeiată acțiunea), ținând cont de faptul că intimatul a solicitat recalcularea drepturilor de pensie aflate în plată cu valorificarea adeverinței emise de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin Direcția Silvică Ialomița, având în vedere prevederile art. 107 alin. (3) și (5) din Legea nr. 263/2010.

26. Mai mult, din sentința apelată nu rezultă că instanța de fond a analizat dacă prin valorificarea Adeverinței nr. xxxx/12.07.2023, emisă de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin Direcția Silvică Ialomița, pensia care i se cuvine intimatului este una pentru limită de vârstă, în loc de o pensie anticipată parțială, cum a fost stabilită de apelantă.

27. Pe de altă parte, Tribunalul Ialomița — Secția civilă a dispus ca recalcularea pensiei să se facă începând cu data de 1 august 2023, fără să țină cont de faptul că intimatul a depus solicitarea de valorificare a Adeverinței nr. xxxx/12.07.2023, emisă de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin Direcția Silvică Ialomița, la data de 4 octombrie 2023, fiind înregistrată la casa teritorială de pensii la aceeași dată. Ca atare, făcând aplicarea art. 107 alin. (3) și (5) din Legea nr. 263/2010, data de la care se poate recalcula pensia anticipată parțială poate fi 1 noiembrie 2023.

28. Un alt motiv de critică îl constituie interpretarea greșită de către instanța de fond a legislației în materie de asigurări sociale și pensii.

29. Conform răspunsului administrativ din 3 noiembrie 2023 — pe care apelanta îl apreciază legal și temeinic —, casa teritorială de pensii a respins solicitarea intimatului „întrucât activitatea desfășurată în domeniul silviculturii, în condițiile art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, nu face parte din categoria locurilor de muncă încadrate în condiții speciale, conform Legii nr. 263/2010, și, în consecință, nu există temei legal de recalculare a drepturilor de pensie”.

30. Apelanta a susținut că dispozitivul Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept aduce o interpretare care nu este în concordanță nici cu principiile legii-cadru din domeniul pensiilor, respectiv Legea nr. 263/2010, nici cu legislația în domeniul fiscalității.

31. Prin urmare, a considerat că aplicarea corectă a prevederilor art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 59/2000 și valorificarea în condiții speciale de muncă a perioadelor de activitate ce fac obiectul acestei legi, în contextul Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, se pot face numai după modificarea Legii nr. 263/2010, prin care să fie reglementate toate problemele menționate anterior și care să se reflecte în legislația privind sistemul public de pensii.

32. Deși legal citat, intimatul nu a formulat întâmpinare.

33. În Dosarul nr. 554/100/2024 al Tribunalului Maramureș — Secția I civilă, prin cererea de chemare în judecată reclamantul a solicitat instanței să dispună anularea Deciziei nr. xxxxx/15.02.2024, emisă de pârâta casa teritorială de pensii, obligarea pârâtei la emiterea unei noi decizii de pensie privind acordarea pensiei pentru limită de vârstă în favoarea reclamantului prin valorificarea integrală și din toate punctele de vedere a perioadei lucrate de acesta în condiții speciale de muncă, potrivit adeverințelor nr. xxx/26.01.2024 (1.06.2005-26.01.2024), eliberată de Ocolul Silvic Municipal Baia Mare R.A., nr. xxxx/19.12.2023 (1.08.1986-30.04.1988), eliberată de Direcția Silvică Maramureș — Ocolul Silvic Tăuții-Măgherauș, și nr. xxxx/23.11.2023 (1.05.1988-1.06.2005), eliberată de către Direcția Silvică Maramureș — Ocolul Silvic Firiza, cu consecința calculării drepturilor cuvenite din momentul nașterii acestora și a plății diferențelor bănești actualizate cu indicii de inflație și dobânda legală corespundentă, începând cu data nașterii dreptului și până la data plății efective.

34. În motivare, reclamantul a arătat că, prin decizia atacată, pârâta nu a valorificat cele trei adeverințe arătate în petitul cererii, cu motivarea că nu există temei legal.

35. Reclamantul a susținut că are calitatea de personal silvic care și-a desfășurat activitatea în condiții speciale de muncă, așa cum rezultă din adeverințele menționate, conform cărora a desfășurat activități în domeniul silvicultură, prevăzute de dispozițiile art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, începând din 1 august 1986 și până în 26 ianuarie 2024.

36. Reclamantul a mai arătat că din motivarea Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reiese că, în conformitate cu prevederile art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, încadrarea în condiții speciale se realizează și pentru perioadele anterioare intrării în vigoare a noii legi, în care personalul silvic a desfășurat activități în locurile de muncă indicate ca atare, conform acestei ordonanțe de urgență.

37. Prin urmare, a apreciat că nu poate fi exclusă de la aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 perioada anterioară datei de 31 martie 2001, deoarece doar după acest moment, prin efectul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 19/2000*), a fost introdusă noțiunea de loc de muncă desfășurat în condiții speciale, anterior acestui moment legislația clasificând desfășurarea activității în condiții normale, în grupa I sau în grupa a II-a de muncă.

38. Aceasta deoarece, pe de o parte, prevederile art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 nu fac distincție în ceea ce privește activitatea desfășurată înainte și după 1 aprilie 2001, iar *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*, iar, pe de altă parte, potrivit art. 158 alin. (2) din Legea nr. 263/2010, „Perioadele de vechime în muncă realizate în grupa I de muncă până la data de 1 aprilie 2001 în activitățile care, conform prevederilor art. 30 alin. (1), sunt încadrate în condiții speciale constituie stagii de cotizare în condiții speciale, în vederea reducerii vârstelor standard de pensionare”. Mai mult, în baza dispozițiilor art. 30 alin. (4) din aceeași reglementare, „Este asimilată stagiului de cotizare în condiții

speciale de muncă, prevăzut la alin. (1) lit. b), perioada anterioară datei de 1 aprilie 2001, în care salariații au desfășurat activități (...) în locurile de muncă încadrate conform legislației anterioare în grupele I și II de muncă și care, potrivit art. 20 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, sunt încadrate în condiții speciale de muncă”.

39. Așadar, legiuitorul a asimilat stagiului de cotizare în condiții speciale de muncă și activitatea desfășurată, în aceleași condiții, în perioada anterioară datei de 1 aprilie 2001.

40. Pârâta casa teritorială de pensii a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, arătând că solicitarea reclamantului de valorificare în condiții speciale a perioadelor de activitate menționate în cele trei adeverințe este neîntemeiată, activitățile desfășurate de personalul silvic neregăsindu-se printre locurile de muncă în condiții speciale prevăzute de art. 30 din Legea nr. 263/2010.

41. În esență, în adeverințe se menționează că reclamantul a desfășurat activități în domeniul silvicultură, prevăzute la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

42. Din dispozițiile acestui text de lege, teza finală, raportat și la cele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, rezultă că încadrarea în condiții speciale de muncă se face „conform reglementărilor legale”, ceea ce înseamnă că, deși încadrarea are loc *ope legis*, fără a mai fi necesară parcurgerea unei proceduri, trebuie îndeplinite celelalte condiții. Astfel, conform art. 3 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 263/2010, locurile de muncă în condiții speciale sunt „*locurile de muncă unde gradul de expunere la factorii de risc profesional sau la condițiile specifice unor categorii de servicii publice, pe durata a cel puțin 50% din timpul normal de muncă, poate conduce în timp la îmbolnăviri profesionale, la comportamente riscante în activitate, cu consecințe grave asupra securității și sănătății în muncă a asiguraților*”. Prin urmare, locurile de muncă din domeniul silvicultură se încadrează în condiții speciale dacă persoana în cauză a desfășurat una din activitățile prevăzute la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 cel puțin 50% din timpul normal de muncă. Din adeverințele depuse la dosar, cu excepția adeverinței din 1 iulie 2024, nu rezultă că reclamantul a desfășurat activitățile din domeniul silvicultură cel puțin 50% din timpul normal de muncă.

43. Față de succesiunea în timp a dispozițiilor legale și de modul de încadrare a activităților în funcție de gradul de risc, pentru locurile de muncă din domeniul silvicultură nu se poate reține o incidență a condițiilor speciale de muncă anterior datei de 1 aprilie 2001. Legea nr. 19/2000, intrată în vigoare la data de 1 aprilie 2001, a modificat substanțial modul de clasificare a locurilor de muncă și modul de determinare a pensiilor în raport cu acestea. Astfel, dacă până la data de 1 aprilie 2001 locurile de muncă erau clasificate pe grupe de muncă, respectiv grupele I, II și III de muncă, după această dată, locurile de muncă au fost clasificate în locuri de muncă în condiții speciale, locuri de muncă în condiții deosebite și locuri de muncă în condiții normale, fiind înlocuite astfel vechile grupe I, II și III de muncă. Locurile de muncă în condiții speciale au fost prevăzute expres și limitativ la art. 20 alin. (1) din Legea nr. 19/2000. Legea nr. 19/2000 și actele normative ulterioare acesteia au avut în vedere, ca moment de referință în chestiunea clasificării locurilor de muncă, data de 1 aprilie 2001, menținând, anterior acestei date, clasificarea locurilor de muncă pe grupe de muncă.

44. Prin urmare, legiuitorul nu recunoaște posibilitatea încadrării în condiții speciale de muncă anterior datei de 1 aprilie 2001, astfel că, în lipsa unei reglementări legale care să recunoască reclamantului încadrarea activității derulate de acesta anterior datei de 1 aprilie 2001 în grupe superioare de muncă (cum s-a întâmplat în cazul altor categorii profesionale) și echivalarea efectelor acestei încadrări cu cele pe care le

produce încadrarea în condiții de muncă, nu se poate extinde aplicarea art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 dincolo de data de 1 aprilie 2001.

45. În opinia pârâtei, și din Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 (paragrafele 125, 126, 129, 132 din considerente) rezultă că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a avut în vedere exclusiv momentul ulterior celui în care clasificarea locurilor de muncă în condiții speciale, deosebite și normale a fost reglementată pentru prima dată prin Legea nr. 19/2000 (începând cu data de 1 aprilie 2001).

IV. Motivele reținute de titularii sesizărilor cu privire la admisibilitatea procedurii

46. În Dosarul nr. 1.251/98/2023, completul de judecată al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a constatat îndeplinite condițiile prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, reținând că domeniul de aplicare se circumscrie art. 1 alin. (1) din același act normativ.

47. În Dosarul nr. 554/100/2024, completul de judecată al Tribunalului Maramureș — Secția I civilă a reținut incidența dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, arătând că dispozițiile acestei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Codului de procedură civilă, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie (art. 4 din ordonanța de urgență).

48. Analizând îndeplinirea cumulativă a condițiilor ce rezultă din textele legale menționate, a constatat că, raportat la obiectul cauzei, litigiul se încadrează în categoria proceselor la care face referire art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 și de chestiunea de drept în discuție depinde soluționarea pe fond a cauzei.

49. În acest sens, s-a reținut că, prin contestația formulată, reclamantul solicită valorificarea perioadei 1.08.1986-26.01.2024 ca perioadă în care a îndeplinit funcția de pădurar și a desfășurat activități în condiții speciale de muncă, în conformitate cu dispozițiile art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, în forma anterioară abrogării alin. (2)-(4) ale acestui articol, respectiv acordarea beneficiilor prevăzute de aceste dispoziții legale: reducerea vârstei de pensionare și majorarea punctajelor lunare de pensie. Parțial, perioada ce se solicită a fi valorificată este anterioară anului 2001, respectiv anului 1990.

50. În Decizia nr. 7 din 12 aprilie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 11 iunie 2021, s-a arătat că personalului silvic îi sunt aplicabile dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017), iar, prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a statuat cu privire la dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

51. Nu au fost identificate sesizări ale Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la problema de drept pusă în discuție, în curs de soluționare.

52. În concluzie, s-a constatat că sunt îndeplinite condițiile privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

53. În Dosarul nr. 1.251/98/2023 al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, părțile nu au formulat puncte de vedere cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării.

54. În Dosarul nr. 554/100/2024 al Tribunalului Maramureș — Secția I civilă, reclamantul a arătat că, în opinia sa, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, deoarece este angajat al Ocolului Silvic Municipal Baia Mare R.A., care funcționează ca o entitate de administrare privată a pădurilor proprietatea municipiului Baia Mare și a proprietarilor care au încheiate contracte de administrare, astfel că personalul său nu este plătit din fonduri publice. Mențiunea din paragraful 51 al Deciziei nr. 7 din 12 aprilie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, în conformitate cu care anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 153/2017 este „aplicabilă acestei categorii de personal”, nu are niciun efect referitor la încadrarea sa ca personal plătit din fonduri publice deoarece, pe de o parte, reclamantul nu este încadrat la Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, ci la un ocol silvic privat, iar, pe de altă parte, prin sus-menționata decizie, s-au interpretat doar prevederile art. 120 alin. (5) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Codul silvic), referitoare la sporul de risc și doar această interpretare este obligatorie pentru instanțe, în conformitate cu dispozițiile art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

55. Reclamantul a apreciat că nu sunt întrunite nici condițiile prevăzute în art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, deoarece prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept au fost dezlegate toate elementele de drept aplicabile în prezenta speță referitoare la drepturile personalului silvic.

56. Pârâta casa teritorială de pensii a considerat că litigiul de față intră în domeniul de aplicare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, invocând în acest sens dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000, ale Codului silvic (în special art. 11 din cod) și pe cele ale Hotărârii Guvernului nr. 229/2009 privind reorganizarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva și aprobarea regulamentului de organizare și funcționare, cu modificările și completările ulterioare.

57. Raportat la dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea celor două chestiuni care nu au fost expres tratate și lămurite prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, respectiv cele referitoare la aplicabilitatea drepturilor prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 anterior datei de 1 aprilie 2001, și chiar anterior datei de 30 mai 2000, și în ce măsură sintagma „conform reglementărilor legale”, cuprinsă în art. 20 alin. (2) teza finală din acest act normativ, trimite la verificarea procentului din timpul normal de muncă și, implicit, la necesitatea evidențierii acestui procent în adeverințele emise de angajator.

58. În opinia pârâtei, Înalta Curte de Casație și Justiție a decis că personalul silvic care a desfășurat activitățile indicate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic (Legea nr. 234/2019), beneficiază de încadrarea locului de muncă în condiții speciale și de drepturile prevăzute la art. 20 alin. (3) din ordonanța de urgență. Din considerentele acestei decizii (paragrafele 125, 126, 129, 132) rezultă că Înalta Curte de Casație și Justiție a avut în vedere exclusiv momentul ulterior celui în care clasificarea locurilor de muncă în condiții speciale, deosebite și normale a fost reglementată pentru prima dată prin Legea nr. 19/2000 (începând cu data de 1 aprilie 2001).

59. Referitor la cel de-al doilea aspect, a considerat că sintagma „conform reglementărilor legale”, cuprinsă în art. 20 alin. (2) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, trebuie interpretată în sensul că se impune ca personalul silvic să fi derulat activitățile enumerate în procent de cel puțin 50% din timpul normal de muncă, raportat la dispozițiile art. 3 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 263/2010, iar procentul trebuie evidențiat în mod expres în adeverința eliberată de angajator. Dacă sintagma „conform reglementărilor legale” nu ar face trimitere la dispozițiile Legii nr. 263/2010, nu s-ar putea acorda nici beneficiul majorării punctajelor lunare de pensie, prevăzut la art. 20 alin. (4) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, prin raportare la dispozițiile art. 100 lit. b) din Legea nr. 263/2010.

60. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nu au fost formulate puncte de vedere de către părți.

VI. Punctele de vedere ale completurilor de judecată care au formulat sesizările cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

61. În Dosarul nr. 1.251/98/2023 al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, completul de judecată care a formulat sesizarea a arătat că, în opinia sa, prevederile art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 360/2023, nu sunt aplicabile perioadei anterioare datei de 1 aprilie 2001.

62. Astfel, intenția legiuitorului de a reglementa activitățile desfășurate în condiții speciale de muncă este evidentă din reglementarea acestora în textul art. 30 din Legea nr. 263/2010, fiind prevăzute locurile de muncă în condiții speciale (fiind posibilă completarea acestora prin acte normative cu forță juridică egală). Cu toate acestea, la alin. (4) și (5) ale art. 30 din Legea nr. 263/2010 sunt prevăzute cazuri exprese de asimilare a stagiului de cotizare în condiții speciale de muncă pentru perioada anterioară datei de 1 aprilie 2001.

63. Pe cale de consecință, în lipsa unei prevederi explicite în acest sens pentru cazul concret al domeniului silvic, perioada anterioară datei de 1 aprilie 2001, lucrată în aceste condiții specifice de muncă, nu poate fi asimilată stagiului de cotizare în condiții speciale, orice excepție fiind de strictă interpretare și aplicare și reglementată ca atare.

64. În Dosarul nr. 554/100/2024 al Tribunalului Maramureș — Secția I civilă, completul de judecată care a formulat sesizarea a arătat că încadrarea activităților prevăzute de dispozițiile art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 în condiții speciale nu se poate efectua anterior datei de 1 aprilie 2001 și, cu atât mai mult, anterior datei intrării în vigoare a actului normativ invocat.

65. Potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 263/2010, prin locuri de muncă în condiții speciale se înțelege locurile de muncă unde gradul de expunere la factorii de risc profesional sau la condițiile specifice unor categorii de servicii publice, pe durata a cel puțin 50% din timpul normal de muncă, poate conduce în timp la îmbolnăviri profesionale, la comportamente riscante în activitate, cu consecințe grave asupra securității și sănătății în muncă a asiguraților. Coroborând aceste dispoziții cu cele ale art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, care prevăd că activitățile menționate reprezintă locuri de muncă în condiții speciale, conform reglementărilor legale, reiese că încadrarea activităților în condiții speciale se poate realiza numai dacă acestea sunt efectuate pe durata a cel puțin 50% din timpul normal de muncă, iar această situație trebuie să se reflecte în adeverințele eliberate persoanei interesate.

VII. Practica judiciară a instanțelor naționale în materie

66. Din răspunsurile transmise de instanțele naționale la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție a rezultat o opinie

majoritară, în sensul că dispozițiile art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 (forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 360/2023) se aplică și perioadelor lucrate anterior datei de 1 aprilie 2001.

67. În motivarea acestei opinii au fost reținute ca fiind incidente considerentele Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. De asemenea, s-a arătat că dispozițiile art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 nu fac distincție în ceea ce privește activitatea desfășurată înainte și după 1 aprilie 2001, fiind reținute prevederile art. 158 alin. (2) din Legea nr. 263/2010.

68. Totodată, în unele cauze, s-a analizat în mod expres și s-a apreciat că din adevărurile eliberate de angajator trebuie să rezulte că în locurile de muncă din domeniul silvicultură s-au desfășurat activitățile prevăzute de art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 cel puțin 50% din timpul normal de muncă pentru a se încadra în condiții speciale.

69. În alte cauze, s-a reținut că încadrarea în condiții speciale a activității personalului silvic s-a realizat direct, în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000, fără să fie aplicabile dispozițiile de drept comun referitoare la încadrarea activității în condiții speciale. Astfel, prevederile art. 20 alin. (2)-(4) din ordonanța de urgență nu prevăd că durata desfășurării activității trebuie realizată în proporție de cel puțin 50% din durata normală a timpului de lucru.

70. În sensul acestei opinii a fost identificată o practică judiciară consistentă a instanțelor naționale, potrivit hotărârilor judecătorești înaintate.

71. Într-o *opinie minoritară*, s-a apreciat, din contră, că dispozițiile art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 (forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 360/2023) nu se aplică și perioadelor lucrate anterior datei de 1 aprilie 2001.

72. În argumentarea acestei opinii s-a arătat că, în lipsa unei prevederi legale care să recunoască reclamantului încadrarea activității desfășurate anterior datei de 1 aprilie 2001 în grupele superioare de muncă și echivalarea efectelor acestei încadrări cu cele pe care le produce încadrarea în condiții de muncă (așa cum s-a întâmplat în cazul altor categorii profesionale), nu se poate extinde domeniul temporal de aplicare al art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 dincolo de data de 1 aprilie 2001.

73. S-a considerat că Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a avut în vedere exclusiv momentul ulterior celui în care legiuitorul a reclasificat locurile de muncă prin Legea nr. 19/2000.

74. Reglementarea activităților desfășurate în condiții speciale de muncă prin art. 30 din Legea nr. 263/2010 denotă intenția legiuitorului de a reglementa aceste activități, completarea acestora fiind posibilă prin acte normative cu forță juridică egală, la alin. (4) și (5) ale art. 30 din Legea nr. 263/2010 fiind prevăzute cazuri exprese de asimilare a stagiului de cotizare în condiții speciale de muncă pentru perioada anterioară datei de 1 aprilie 2001.

75. Această opinie se regăsește într-un număr limitat de hotărâri judecătorești, precum și în punctele de vedere teoretice exprimate de judecătorii de la două tribunale.

76. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciu judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii, cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. **Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție**

77. Verificând jurisprudența instanței supreme, pronunțată în procedurile de unificare a practicii judiciare, a fost identificată

Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 27 iunie 2023, prin care a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă, în Dosarul nr. 3.678/111/2021, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 234/2019 și, în consecință, s-a stabilit că:

„Locurile de muncă din domeniul silvicultură, în care se desfășoară activitățile menționate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, se încadrează ope legis în condiții speciale.

Personalul silvic care a desfășurat activitățile indicate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019, beneficiază de încadrarea locului de muncă în condiții speciale și de drepturile prevăzute la art. 20 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

Obținerea beneficiilor prevăzute de art. 20 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 la data deschiderii drepturilor de pensie nu este condiționată de plata contribuțiilor de asigurări sociale, iar dovada acestora nu trebuie să rezulte din declarația nominală de asigurare pentru perioada ulterioară datei de 1 aprilie 2001”.

IX. **Jurisprudența Curții Constituționale**

78. Cu referire la dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 445 din 15 octombrie 2024 și Decizia nr. 542 din 29 octombrie 2024, ambele decizii aflându-se în faza de redactare și având soluții de respingere, ca inadmisibile, a excepțiilor de neconstituționalitate invocate.

X. **Raportul asupra chestiunii de drept**

79. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizările conexe formulate de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 1.251/98/2023, și de Tribunalul Maramureș — Secția I civilă, în Dosarul nr. 554/100/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, sunt inadmisibile, nefiind îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. **Înalta Curte de Casație și Justiție**

80. Temeiul de drept al prezentelor sesizări conexe îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, iar domeniul de reglementare al acestui act normativ, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024, este conturat expres prin dispozițiile art. 1, ordonanța de urgență aplicându-se în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

81. În această materie se instituie o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor

chestiuni de drept, sens în care, prin art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, se prevede: *„Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”*

82. Rezultă că aceste prevederi se aplică cu prioritate în raport cu dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, urmând a se completa însă, în mod corespunzător, cu prevederile dreptului comun, Codul de procedură civilă, astfel cum se și statuează expres prin art. 4, conform căruia *„Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.”*

83. De altfel, trebuie subliniat că legiuitorul delegat a ținut cont, la adoptarea acestui nou act normativ, potrivit principiilor prezentate în preambulul acestuia, de *„configurația actuală a mecanismului hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și de efectul obligativității hotărârii pe care o pronunță Înalta Curte de Casație și Justiție, în deplin acord cu îndatorirea sa constituțională de asigurare a aplicării și interpretării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești din România”*, apreciindu-se că, în raport cu coordonatele acestui mecanism, aplicarea acestor noi norme legale cu caracter special poate influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești, *„în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept”*.

84. Prin urmare, în contextul normativ expus, procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate a sesizării:

- (i) existența unei cauze în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac;
- (ii) cauza să fie dintre cele prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze, respectiv litigiul să vizeze fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice;
- (iii) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

85. Verificându-se întrunirea acestor cerințe legale în raport cu elementele sesizărilor conexe, rezultă că ele se regăsesc doar parțial, nefiind îndeplinite toate exigențele procedurale menționate pentru declanșarea mecanismului preîntâmpinării practicii judiciare neunitare.

86. Referitor la primele trei condiții legale, se reține că acestea sunt îndeplinite.

87. Astfel, cauzele se află în curs de soluționare, în raport cu dispozițiile art. 153-155 din Legea nr. 263/2010, pe rolul Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, care judecă în apel, conform art. 96 pct. 2 din Codul de procedură civilă, respectiv al Tribunalului Maramureș — Secția I civilă, care judecă în primă instanță, conform art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

88. Raportat la obiectul cauzei, litigiile se încadrează în categoria proceselor la care face referire art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

89. În Dosarul nr. 1.251/98/2023 al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, reclamantul, în contradictoriu cu pârâta casa teritorială de pensii, a solicitat anularea Deciziei nr. xxxxxx/28.02.2023 privind acordarea pensiei anticipate parțiale, obligarea pârâtei să recalculeze drepturile sale de pensie cu valorificarea Adeverinței nr. xxxx/12.07.2023, emisă de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin Direcția Silvică Ialomița, pentru perioada 4.04.1983-30.04.2023, precum și la plata diferențelor rezultate ca urmare a recalculării drepturilor de pensie.

90. Totodată, în Dosarul nr. 554/100/2024 al Tribunalului Maramureș — Secția I civilă, reclamantul a contestat Decizia nr. xxxxx/15.02.2024, emisă de pârâta casa teritorială de pensii, și a solicitat obligarea pârâtei la emiterea unei noi decizii de pensie privind acordarea pensiei pentru limită de vârstă prin valorificarea perioadei lucrate de acesta în condiții speciale de muncă, astfel cum rezultă din adeverințele nr. xxx/26.01.2024, eliberată de Ocolul Silvic Municipal Baia Mare R.A., pentru perioada 1.06.2005-26.01.2024, nr. xxxx/19.12.2023, eliberată de Direcția Silvică Maramureș — Ocolul Silvic Tăuții-Măgherauș, pentru perioada 1.08.1986-30.04.1988, și nr. xxxx/23.11.2023 eliberată de către Direcția Silvică Maramureș — Ocolul Silvic Firiza, pentru perioada 1.05.1988-1.06.2005, cu consecința calculării drepturilor cuvenite din momentul nașterii acestora și a plății diferențelor bănești actualizate cu indicii de inflație și dobânda legală corespundătoare, începând cu data nașterii dreptului și până la data plății efective.

91. Cum litigiile de față vizează actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie ale personalului silvic plătit din fonduri publice, fost angajat al Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva, rezultă că se subsumează celor limitativ avute în vedere de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

92. De asemenea, există legătura chestiunilor de drept semnalate cu soluționarea fondului cauzelor în contextul în care argumentele/criticele formulate de părți au vizat tocmai maniera în care pot fi interpretate dispozițiile art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 (forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 360/2023).

93. Trebuie reținut însă că, urmare a celor expuse, în contextul normativ ilustrat, procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile presupune *inter alia* îndeplinirea cerinței distincte negative ca respectiva chestiune de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

94. Verificându-se această cerință, în raport cu elementele sesizărilor formulate, se constată că ea nu este întrunită, întrucât, prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, menționată la capitolul VIII din prezenta decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a pronunțat asupra chestiunilor de drept expuse prin întrebările prealabile.

95. Cererile de sesizare adresate instanței supreme vizează posibilitatea ca personalului silvic care intră în domeniul de aplicare al art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 (forma anterioară intrării în vigoare a

Legii nr. 360/2023) să îi fie recunoscută ca fiind derulată în condiții speciale de muncă și activitatea prestată anterior datei de 1 aprilie 2001, respectiv de 30 mai 2000 și dacă sintagma „conform reglementărilor legale”, cuprinsă în art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, trebuie interpretată în sensul că se impune ca personalul silvic să fi derulat activitățile descrise de normă în procent de cel puțin 50% din timpul normal de muncă, conform art. 3 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 263/2010, iar acest fapt trebuie evidențiat în mod expres în adeverințele emise de angajator.

96. Raportat la prima întrebare, prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a stabilit că personalul silvic care a desfășurat activitățile indicate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019, beneficiază de încadrarea locului de muncă în condiții speciale și de drepturile prevăzute la art. 20 alin. (3) din această ordonanță de urgență.

97. Prin această statuare s-a avut în vedere și perioada anterioară datei de 1 aprilie 2001, respectiv de 30 mai 2000.

98. Acest fapt rezultă din considerentele deciziei menționate, în cuprinsul cărora s-a arătat:

„121. Revenind la dispozițiile art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 15 al Legii nr. 234/2019, alin. (3) stabilește că: «Perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform prezentei ordonanțe de urgență reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, determină reducerea vârstei standard de pensionare cu 1 an pentru fiecare 5 ani în care și-a exercitat profesia în locurile de muncă prevăzute la alin. (2), precum și majorarea punctajelor lunare de pensie».

122. Din interpretarea acestui text de lege nu reiese că legea nu s-ar aplica perioadelor de activitate în locurile de muncă menționate, anterioare intrării sale în vigoare. Dimpotrivă, indicând în mod expres faptul că «perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform prezentei ordonanțe de urgență reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă», rezultă că actul normativ recunoaște (la data intrării sale în vigoare) ca fiind încadrate în condiții speciale și perioadele anterioare intrării în vigoare a noii legi, cu condiția să se fi desfășurat (și în trecut) activități în locurile de muncă încadrate în condiții speciale conform acestei ordonanțe de urgență.

123. Această modalitate de legiferare nu este nouă în domeniul recunoașterii grupelor de muncă/a condițiilor speciale sau deosebite de muncă, nici în contextul legislativ actual, nici în trecut.

124. Astfel, Ordinul nr. 50/1990 pentru precizarea locurilor de muncă, activităților și categoriilor profesionale cu condiții deosebite care se încadrează în grupele I și II de muncă în vederea pensionării clarifică cu caracter retroactiv încadrarea în grupele de muncă a diferitelor categorii profesionale.

125. De asemenea, în materia asigurărilor sociale de stat ulterioară momentului 1989, reglementarea condițiilor speciale/deosebite de muncă s-a realizat într-un ritm mai lent, iar prevederile legale au recunoscut retroactiv beneficiul acestei încadrări, pentru categoriile profesionale vizate. Astfel a fost, de exemplu, cazul Legii nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, emisă în completarea Legii nr. 19/2000, pentru situația specifică a încadrării unor locuri de muncă în condiții speciale, prin care s-a statuat la art. 1 alin. (1) că «Începând cu data de 1 aprilie 2001, sunt încadrate în condiții speciale locurile de muncă în care se desfășoară activitățile prevăzute în anexa nr. 1», așadar, prin recunoaștere retroactivă.

126. Pe de altă parte, s-a considerat în jurisprudență că Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, emisă în temeiul și pentru punerea în aplicare a dispozițiilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 19/2000, se aplică de la data intrării în vigoare a acestei legi, adică din 1 aprilie 2001.

127. În jurisprudența recentă de unificare a practicii judiciare a fost identificată situația similară creată de Legea nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 25 martie 2014 (Legea nr. 104/2003), care la art. 22 statuează că «Personalul care își desfășoară activitatea în serviciile de anatomie patologică și prosecturi ale spitalelor, (...) se încadrează în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite de muncă». În acest cadru, prin Decizia nr. 24 din 14 octombrie 2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii s-a recunoscut aplicarea acestor dispoziții legale și pentru perioadele anterioare intrării în vigoare a legii, tocmai în considerarea faptului că activitatea medicilor legiști a fost aceeași și anterior, și ulterior adoptării Legii nr. 104/2003, astfel încât s-a apreciat că dificultatea sporită a muncii, respectiv pericolele aferente acesteia trebuie recunoscute și valorificate și pentru perioada anterioară datei intrării în vigoare a legii, fiind necesară compensarea corelativă a eforturilor depuse inclusiv sub aspectul unor beneficii la data deschiderii dreptului la pensie.

128. Deopotrivă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 56² alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, modificată și completată prin Legea nr. 197/2021, prin Decizia nr. 2 din 13 martie 2023, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că «dispozițiile legale evocate recunosc ope legis o reducere a vârstei standard de pensionare cu 13 ani pentru persoanele care au realizat un stagiul de cotizare de 25 de ani, corespunzător activității desfășurate cel puțin 30 de ani în locurile de muncă prevăzute de art. 30 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, modificată și completată prin Legea nr. 197/2021, indiferent de condițiile în care a fost încadrată activitatea de angajator/fostul angajator, conform legislației anterioare și indiferent de tipul contribuției de asigurări sociale datorate de angajator/fostul angajator».

129. Ca și în cazul categoriilor profesionale anterior menționate, rațiunea încadrării în condiții speciale de muncă a unor anumite activități a fost aceea de a se recunoaște și valorifica acele beneficii aferente desfășurării unei munci în anumite condiții de risc, care, fie că a fost prestată ulterior adoptării legii de recunoaștere a condițiilor speciale, fie că a fost prestată anterior acestui moment, a avut drept efect o erodare suplimentară a capacităților fizice și mentale ale acestor angajați, față de lucrători care muncesc în condiții normale.

130. Aceeași concluzie se desprinde și din expunerea de motive avută în vedere pentru adoptarea Legii nr. 234/2019, unde se învederează că modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 se impune față de «situația actuală», descrisă prin «creșterea numărului și gravității agresiunilor comise asupra personalului silvic de către cetățeni (...), urmate în majoritatea cazurilor de perioade lungi de spitalizare a personalului silvic sau chiar de decese», rezultând că aceste împrejurări nu au putut fi constatate pentru viitor, ci relevă situația existentă la data inițiativei legislative.

131. Acordarea unor beneficii pentru munca prestată anterior momentului intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019 nu poate fi echivalată cu retroactivitatea legii, deoarece aceste beneficii sunt valorificate după intrarea legii în vigoare, pentru viitor. Principiul neaplicării retroactive a legii trebuie interpretat în sensul de a nu se impune sarcini sau a nu se aplica efecte defavorabile cetățeanului pentru trecut, în temeiul unei legi noi, nicidecum de a nu se recunoaște pentru trecut beneficii în favoarea acestuia.

132. Astfel, trebuie subliniat că în cuprinsul art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 15 al Legii nr. 234/2019, se menționează că locurile de muncă din domeniul silvicultură care presupun desfășurarea anumitor activități enumerate în text «reprezintă» locuri de muncă în condiții speciale, ceea ce înseamnă recunoașterea activităților din domeniul silviculturii în categoria condițiilor speciale de muncă, iar nu încadrarea acestora în condiții speciale, intenția legiuitorului fiind aceea de a se confirma o realitate existentă, iar nu de a se crea una nouă și care să nu fi existat anterior. În același sens, se specifică în continuare faptul că «Perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform prezentei ordonanțe de urgență reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, determină reducerea vârstei standard de pensionare cu 1 an pentru fiecare 5 ani în care și-a exercitat profesia în locurile de muncă prevăzute la alin. (2), precum și majorarea punctajelor lunare de pensie», reieșind și de aici intenția certă a legiuitorului de recunoaștere și pentru trecut a acestei încadrări.

133. În condițiile în care art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 face referire la perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale de muncă și la modalitatea în care se înregistrează perioada de vechime realizată în condiții speciale de muncă, se poate concluziona că nu poate fi exclusă de la aplicarea acestor dispoziții legale perioada în care s-a desfășurat activitate în condiții speciale doar pe considerentul că Legea nr. 234/2019 a intrat în vigoare ulterior, legiuitorul făcând referire expresă la perioadele de activitate desfășurate anterior intrării în vigoare a legii.

134. Se observă astfel că, în ceea ce privește principiul neretroactivității legii, deși orientările jurisprudențiale îi dau o interpretare corectă, divergența de practică judiciară rezultă din calificarea în mod diferit a situațiilor juridice ale petenților ce solicită deschiderea dreptului la pensie, născute anterior intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019, ca fiind situații juridice consumate, epuizate (facta praeterita) sau situații juridice în curs (facta pendencia).

135. După cum s-a enunțat și în cuprinsul Deciziei nr. 2 din 13 martie 2023 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii (paragraful 89), «Art. 6 din Codul civil obligă la aplicarea efectivă a legii începând cu data intrării ei în vigoare, chiar dacă aceasta prevede efecte viitoare pentru situații juridice născute anterior intrării în vigoare, în condițiile în care aceasta este voința legiuitorului. Aplicarea imediată și efectivă a legii noi nu aduce atingere principiului neretroactivității legii noi, prevăzut de art. 15 din Constituția României, atunci când efectele unei activități ce aparține trecutului sunt valorificate în noul act normativ, în sensul că legea nouă atribuie efecte viitoare unor situații juridice născute înainte de intrarea în vigoare a acesteia, dar care încă nu sunt consumate, ci sunt în curs de desfășurare».

136. Or, cererile de deschidere a dreptului la pensie cu care au fost sesizate instanțele judecătorești reprezintă un astfel de efect viitor al activității desfășurate în condițiile prevăzute de art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000. Drept urmare, nu se poate vorbi de aplicarea retroactivă a legii.

137. Deși nu retroactivează, actul normativ (Legea nr. 234/2019) are în vedere perioadele deja lucrate, pentru că numai în raport cu acestea se poate verifica dacă asiguratul îndeplinește sau nu condițiile impuse de lege.

138. Concluzionând, personalul silvic care a desfășurat, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019, activitățile indicate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 beneficiază de încadrarea locului de muncă în condiții speciale și de drepturile prevăzute la art. 20 alin. (3) din aceeași ordonanță de urgență, astfel, perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă

încadrate în condiții speciale reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, determină reducerea vârstei standard de pensionare cu 1 an pentru fiecare 5 ani în care și-a exercitat profesia în locurile de muncă prevăzute la alin. (2), precum și majorarea punctajelor lunare de pensie.»

99. Cu referire la cea de-a doua întrebare, prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a stabilit că locurile de muncă din domeniul silvicultură, în care se desfășoară activitățile menționate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, se încadrează ope legis în condiții speciale, ceea ce exclude necesitatea ca personalul silvic să fi derulat activitățile descrise de normă în procent de cel puțin 50% din timpul normal de muncă, conform art. 3 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 263/2010, iar acest fapt să fie evidențiat în mod expres în adeverințele emise de angajator.

100. Aceste aspecte rezultă cu evidență din următoarele considerente ale Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023:

„111. Începând analiza cu ultima problemă supusă lămuririi de către instanța de trimitere, respectiv dacă locurile de muncă din domeniul silvicultură, în care se desfășoară activitățile menționate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, se încadrează ope legis în condiții speciale sau numai după metodologia prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, se reține că, începând cu 16 decembrie 2019, data intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019, legiuitorul a stabilit că și personalul silvic care a desfășurat și își desfășoară cel puțin una din activitățile prevăzute de art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 se încadrează în condiții speciale de muncă. (...)»

113. Potrivit chiar expunerii de motive avute în vedere la adoptarea Legii nr. 234/2019, ținând cont de realitățile derivate din evoluția domeniilor de activitate în care funcționează personalul silvic, legiuitorul a urmărit recunoașterea activităților din domeniul silviculturii în categoria celor care implică prin natura lor îndatoriri și riscuri deosebite și includerea acestora în categoria condițiilor speciale de muncă.

114. Până la acest moment, potrivit art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, procedura de încadrare a locurilor de muncă în condiții speciale includea anumite etape, în ordinea cronologică indicată de text, iar una din condițiile esențiale este obținerea avizelor necesare încadrării, această hotărâre de Guvern prevăzând o procedură obligatoriu de urmat.

115. Având în vedere faptul că Legea nr. 234/2019 a prevăzut expres că locurile de muncă în care personalul silvic desfășoară anumite activități, enumerate limitativ în art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, reprezintă locuri de muncă în condiții speciale, iar perioadele în care personalul silvic a desfășurat activitățile respective reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, fără nicio altă trimitere la prevederi legale adiacente domeniului de interes în discuție, fără nicio referire la criterii și metodologii de încadrare a locurilor de muncă din care să rezulte caracterul special al condițiilor de muncă în care prestează activitatea acest personal de specialitate, se desprinde concluzia că, în ceea ce privește activitățile în discuție, nu există obligația angajatorului de a parcurge procedura metodologică prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003. Pentru considerente similare nu trebuie îndeplinite condițiile impuse de art. 30 din Legea nr. 263/2010, Legea nr. 234/2019 impunându-se ca lege specială ulterioară care derogă de la legea generală în materie.

116. După cum s-a reținut și prin Decizia nr. 24 din 14 octombrie 2019, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, prin raportare la personalul care desfășoară activitatea în serviciile de anatomie patologică și prosecturi ale spitalelor, precum și personalul disciplinelor universitare de anatomie, de histologie, de anatomie patologică și al catedrei de biologie celulară,

respectiv la legislația specială specifică acestei categorii profesionale, dispozițiile legii speciale nu pot fi interpretate limitativ, cu reținerea doar parțială a efectelor recunoașterii condițiilor speciale de muncă, menținând și necesitatea obținerii de avize de la inspectoratul teritorial de muncă, prin care să fie atestat caracterul special al condițiilor de muncă în care își desfășoară activitatea personalul silvic.

117. Prevederile stipulate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 realizează astfel ope legis în încadrare efectivă în condiții speciale a unor locuri de muncă dintr-un domeniu ocupațional determinat, textul de lege făcând referire expresă la locurile de muncă din domeniul silvicultură, fiind apoi enumerate activitățile ce determină după sine reținerea condițiilor speciale.

118. Acestea constituie dispoziții speciale, derogatorii de la dreptul comun, de încadrare a unor locuri de muncă în condiții speciale, nemaifiind deci necesară parcurgerea procedurii reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003.

119. În considerarea argumentelor expuse mai sus, se constată că ultima orientare jurisprudențială dă curs și eficiență dispozițiilor legale supuse interpretării, întrucât la elaborarea Legii nr. 234/2019 s-a urmărit compensarea pentru viitor a inconvenientelor rezultate din desfășurarea activității profesionale în locuri de muncă pe care legiuitorul le încadrează ca fiind ope legis activități profesionale în condiții speciale, determinate de inconvenientele pe care le presupune desfășurarea unor activități profesionale prin asumarea pe o perioadă îndelungată de timp a unor sarcini cu risc profesional extrem de ridicat, determinând afectarea sănătății persoanelor angajate în asemenea locuri de muncă.”

101. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept care a pronunțat Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost investit de către Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă cu o cerere prin care s-a solicitat obligarea pârâtei casa teritorială de pensii de a emite o nouă decizie de pensie cu valorificarea drepturilor cuprinse în adevărurile nr. xxx/5.02.2021, nr. xxx/27.01.2021 și nr. xxxx/13.09.2021, toate emise de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin Direcția Silvică Bihor, prin care s-a atestat calitatea reclamantului de angajat al unității în perioadele 24.05.1984-1.05.1987 pe post de pădurar, 1.05.1987-14.01.2005 pe post de tehnician silvic și din 14 ianuarie 2005 până în prezent pe post de inginer silvic, beneficiind de condiții de lucru speciale, conform art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

102. Așa cum rezultă din expunerea de la capitolul III din prezenta decizie, litigiile aflate pe rolul instanțelor de trimitere au un conținut similar cu cel menționat în paragraful precedent și se înscriu în registrul celor care configurează domeniul de aplicare al Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, fiind vorba de drepturi de pensie pretinse și pentru perioade anterioare datei de 1 aprilie 2001, respectiv datei de 30 mai 2000.

103. Drept urmare, raportat la prima întrebare, a fost dezlegat deja, cu caracter obligatoriu, că personalul silvic care a desfășurat, pe o perioadă anterioară datei intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019, activitățile indicate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 beneficiază de încadrarea locului de muncă în condiții speciale și de drepturile prevăzute la art. 20 alin. (3) din același act normativ.

104. În lipsa unei limitări temporale, care să fi fost reținută prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, aceste dispoziții se aplică și perioadelor lucrate anterior datei de 1 aprilie 2001, respectiv datei de 30 mai 2000, în paragrafele 122 și 129 din decizia citată menționându-se că, din interpretarea art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, nu reiese că legea nu s-ar aplica perioadelor de activitate anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019, iar rațiunea

încadrării în condiții speciale de muncă a unor anumite activități a fost aceea de a se recunoaște și valorifica acele beneficii aferente desfășurării unei munci în anumite condiții de risc, care, fie că a fost prestată ulterior adoptării legii de recunoaștere a condițiilor speciale, fie că a fost prestată anterior acestui moment, a avut drept efect o erodare suplimentară a capacităților fizice și mentale ale acestor angajați, față de lucrătorii care muncesc în condiții normale.

105. De altfel, conform deciziei de unificare menționate anterior, actul normativ nou-adoptat, și anume Legea nr. 234/2019, a recunoscut, la data intrării sale în vigoare, că perioadele de activitate în locurile de muncă indicate de norma juridică analizată pot fi încadrate în condiții speciale cu condiția ca destinatarul normei să fi desfășurat (și în trecut) activități în locurile de muncă încadrate în condiții speciale conform acestei ordonanțe de urgență. Mai mult, s-a arătat în considerente că Legea nr. 234/2019, deși nu retroactivează, are în vedere perioadele deja lucrate, pentru că numai în raport cu acestea se poate verifica dacă asiguratul îndeplinește sau nu condițiile impuse de lege.

106. Prin urmare, pentru a statua cu privire la „perioadele deja lucrate” în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000, trebuie să se verifice dacă activitățile pretins desfășurate în perioadele de referință propus a fi valorificate se încadrează în condițiile speciale astfel cum au fost reglementate de prezentul act normativ, fără o condiționare temporală.

107. Cu privire la cea de-a doua întrebare, în condițiile în care prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a stabilit că locurile de muncă din domeniul silvicultură, în care se desfășoară activitățile menționate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, se încadrează ope legis în condiții speciale, reținându-se că acest act normativ are caracter derogatoriu de la dreptul comun, neconținând vreo trimitere la prevederi legale adiacente domeniului de interes în discuție ori vreo referire la alte criterii, rezultă că a fost dezlegat, implicit, și aspectul privind necesitatea ca personalul silvic să fi derulat activitățile descrise de normă în procent de cel puțin 50% din timpul normal de muncă, conform art. 3 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 263/2010.

108. În sensul celor anterior reținute este relevant faptul că în cuprinsul Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023 s-a menționat, la paragraful 119, că „ultima orientare jurisprudențială dă curs și eficiență dispozițiilor legale supuse interpretării, întrucât la elaborarea Legii nr. 234/2019 s-a urmărit compensarea pentru viitor a inconvenientelor rezultate din desfășurarea activității profesionale în locuri de muncă pe care legiuitorul le încadrează ca fiind ope legis activități profesionale în condiții speciale, determinate de inconvenientele pe care le presupune desfășurarea unor activități profesionale prin asumarea pe o perioadă îndelungată de timp a unor sarcini cu risc profesional extrem de ridicat, determinând afectarea sănătății persoanelor angajate în asemenea locuri de muncă”.

109. Or, această orientare jurisprudențială a fost expusă la paragrafele 69, 87 și 88 din decizia sus-amintită, astfel:

„69. Într-o a treia opinie s-a arătat că Legea nr. 234/2019 este un act normativ de modificare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000, prin care se acordă unele beneficii personalului silvic pentru prestarea anumitor activități, fără limitare în timp, ca o consecință a calificării acestora ca reprezentând stagiul de cotizare în condiții speciale, calificare cu privire la care nu există niciun temei pentru a aprecia că vizează exclusiv perioadele de timp ulterioare apariției legii. Acordarea unor beneficii pentru munca prestată anterior acestui moment nu reprezintă un aspect de retroactivitate a legii, întrucât beneficiile respective sunt valorificate după intrarea legii în vigoare, pentru viitor. (...)”

87. Într-o a treia opinie, s-a arătat că legiuitorul, prin Legea nr. 234/2019, a prevăzut expres că locurile de muncă în care

personalul silvic desfășoară anumite activități, enumerate limitativ în art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, reprezintă locuri de muncă în condiții speciale, iar perioadele în care personalul silvic a desfășurat activitățile respective reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, fără nicio altă trimitere la prevederi legale adiacente domeniului de interes în discuție sau la criterii și metodologii de încadrare a locurilor de muncă. Acest aspect conduce la concluzia că, în ceea ce privește activitățile în discuție, nu există obligația angajatorului de a parcurge procedura metodologică prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003.

88. Pentru considerente similare, nu trebuie îndeplinite condițiile impuse de art. 30 din Legea nr. 263/2010, de la care Legea nr. 234/2019 derogă, potrivit principiului de drept specialia generalibus derogant, fiind o lege specială ulterioară.”

110. Prin urmare, în pronunțarea Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și-a însușit în mod expres cea de-a treia orientare jurisprudențială, potrivit căreia drepturile personalului silvic, acordate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 234/2019, se acordă beneficiarilor fără limitare în timp și fără nicio altă trimitere la prevederi legale adiacente domeniului de interes în discuție sau la criterii și metodologii de încadrare a locurilor de muncă.

111. Deopotrivă, se impune a se evidenția că, astfel cum reiese din paragraful 67 al Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023, cea de-a doua orientare jurisprudențială, expusă în cuprinsul acestei decizii, exprima opinia în sensul că perioada care se consideră a fi lucrată în condiții speciale nu poate fi anterioară datei de 1 aprilie 2001, deoarece doar după acest moment, prin efectul Legii nr. 19/2000, a fost introdusă noțiunea de loc de muncă desfășurat în condiții speciale. Or, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție, în pronunțarea Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023, nu și-a însușit această orientare jurisprudențială, ci, astfel cum deja s-a argumentat, pe cea care implică lipsa unei limitări temporale a beneficiului în discuție.

115. Pentru toate aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, sesizările conexate formulate de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 1.251/98/2023 și de Tribunalul Maramureș — Secția I civilă în Dosarul nr. 554/100/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„Dacă dispozițiile art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, cu modificările și completările ulterioare (forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii), se aplică și perioadelor lucrate anterior datei de 1 aprilie 2001” și, respectiv,

„Dacă art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 poate fi interpretat în sensul că personalului silvic care intră în domeniul de aplicare al normei îi este recunoscută ca fiind derulată în condiții speciale de muncă și activitatea prestată anterior datei de 1 aprilie 2001, respectiv de 30 mai 2000.

Dacă sintagma «conform reglementărilor legale», cuprinsă în art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, trebuie interpretată în sensul că se impune ca personalul silvic să fi derulat activitățile descrise de normă în procent de cel puțin 50% din timpul normal de muncă, conform art. 3 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, iar acest fapt trebuie evidențiat în mod expres în adevărurile emise de angajator.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 9 decembrie 2024.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

112. Tot astfel, din paragraful 83 al Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023 reiese o primă orientare jurisprudențială, potrivit căreia încadrarea locurilor de muncă prevăzute de art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 în condiții speciale trebuie să se subordoneze, în egală măsură, criteriilor stabilite prin art. 3 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 263/2010 (printre care și cel al expunerii efective a angajatului la factorii de risc pentru mai mult de 50% din timpul normal de lucru). Or, nici această orientare jurisprudențială nu a fost însușită de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție în pronunțarea Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023, din toate argumentele anterior prezentate reieșind că a fost dezlegat aspectul caracterului special al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 234/2019, și excluderea aplicării oricăror criterii și condiții instituite prin actele normative cu caracter general.

113. Așadar, potrivit celor ilustrate *supra*, Înalta Curte de Casație și Justiție a expus în jurisprudența sa obligatorie anterioară raționamentul juridic concret de decelare a legii aplicabile în privința personalului silvic care a desfășurat activitățile indicate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, respectiv a modului în care acest personal beneficiază de încadrarea locului de muncă în condiții speciale și de drepturile prevăzute la art. 20 alin. (3) din această ordonanță de urgență.

114. Fiind vorba, în esență, despre una și aceeași problemă de drept care a mai fost anterior rezolvată printr-o hotărâre prealabilă a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție, devine evident că sesizările prezente nu se referă la o chestiune de drept care să necesite cu pregnanță a fi lămurită și care să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării sale de principiu pentru preîntâmpinarea generalizării practicii judiciare neunitare, sesizările conexate neîntrunind, pe cale de consecință, condiția distinctă negativă a nepronunțării anterioare a instanței supreme asupra problemei de drept, posibilitatea facilă de transpunere de către instanțele de trimitere a argumentării consacrate prin mecanismul de unificare avut în vedere la cazurile pendinte transpărând ineluctabil.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

